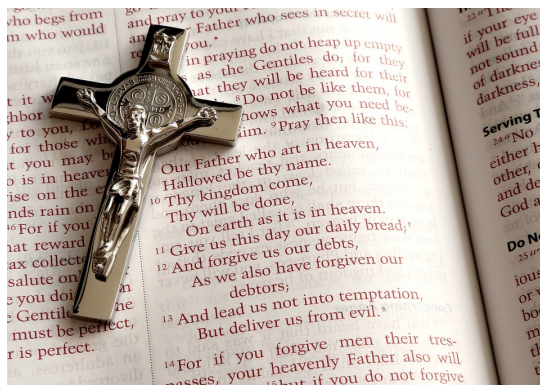

Zmeny v modlitbe “Otče náš” a pýcha “trpaslíkov“

Grzegorz Kucharczyk

11. júna 2019 ✚ Cirkev ✚ Aktuality

Pred päťdesiatimi rokmi sme sa dozvedeli, že Cirkev po stáročia spravovala sväté tajomstvá viery „nesprávnym“ spôsobom, ktorý nebol dostatočne „prispôsobený potrebám ľudí“. Prišli ľudia, ktorí videli to, čo si nevšimli mnohí svätci, Otcovia a Učitelia Cirkvi, celé generácie veriacich - a všetko „prispôobili“ potrebám a citlivosti „moderného človeka“.

Zdroj: pixabay.com

Po celé stáročia, od samého počiatku Cirkvi, všetci nástupcovia svätého Petra – napriek prenasledovaniu, ostrým konfliktom s tými, ktorí „lepšie vedeli, čo je dobré pre Cirkev“, neraz napriek podlomenému zdraviu, vytrvali vo svojom povolaní. Pred šiestimi rokmi sme sa dozvedeli, že sa stačí odvolať na nedostatok „fyzických a duchovných síl“ alebo na obavy z nezvládnutia cesty na Svetový deň mládeže (ak máme veriť oficiálnej verzii), aby bolo možné odložiť kľúče, ktoré dal sám Pán.

Pred štyrmi alebo piatimi rokmi sme sa dozvedeli, že generácie svätcov, Otcov a Učiteľov Cirkvi sa mýlili, keď tvrdili, že sviatosť manželstva je nerozlučná, a že rozvedené osoby žijúce v nových „zväzkoch“, nie sú hodné prijímať Eucharistiu. Prišli ľudia, ktorí vysvetlili, že takýto postoj je pre moderného človeka neprijateľným „rigorizmom“ a že odteraz to bude inak.

Pred rokom sme sa dozvedeli, že generácie svätcov, Otcov a Učiteľov Cirkvi sa mýlili, keď pripúšťali trest smrti za spáchané ťažké zločiny. Prišli ľudia, ktorí rozpoznali, že „spoločenské podmienky“ sa zmenili a že spoločnosť je na túto tému citlivejšie – a tento „omyl“ napravili.

Teraz sa dozvedáme, že po stáročia celé generácie svätých, Otcov a Učiteľov Cirkvi, ako aj tzv. obyčajných veriacich „nesprávne“ odriekali Pánovu modlitbu. Prišiel človek, ktorý si “chybu” všimol a “napravil” ju. Možnože za tým bude nasledovať ďalšia oprava nejakého iného “nedostatočne” formulovaného znenia, tentokrát v Apoštolskom vyznaní viery, kde sa hovorí, že Kristus po svojej smrti “zostúpil do pekiel”. Je to azda každému jasné? Nebolo by tu predsa len treba vysvetliť, že takýmto spôsobom nebol odsúdený, ale že sa ukázal ako Kráľ – Víťaz, aby duše spravodlivých vyviedol z priepasti? Možno lepšie by bolo sformulovať to: „zostúpil do pekiel, aby tam preukázal milosrdenstvo,” alebo nejakو podobne. To, na čo neprišli

generácie katolíkov, ktorí sú teraz súčasťou Cirkvi víťaznej (v Nebi) alebo trpiacej (v Očistci), budú „náležite“ prepracovávať múdre hlavy v príslušnej kongregácii.

V jednej z nevelmi známych encyklík sv. Jána Pavla II. nachádzame slová: „Mohlo by sa povedať, že závisíme na tradícii a nemôžeme s ňou zaobchádzať tak, ako by sme chceli. Práve toto zakorenenie v tradícii nám dnes dovoľuje, že môžeme vyjadriť originálnu, novú a na budúcnosť zameranú myšlienku. Táto istá výzva platí ešte viac pre teológiu. Nielen preto, že má živú tradíciu Cirkvi ako pôvodný prameň, ale aj preto, že vplyvom toho má byť schopná znovu nadobudnúť tú hlbokú teologickú tradíciu, ktorá poznačila predchádzajúce epochy, ako aj trvalú tradíciu tej filozofie, ktorá vedela prekonať svojou skutočnou múdrosťou hranice priestoru a času.“ („Fides et ratio“, 85).

Tu rezonujú slová biskupa Iva z Chartres, z jedenásteho storočia, ktorý vysvetľoval, že „ako trpaslíci vidíme ďalej, lebo stojíme na pleciach obrov.“ Zdá sa, že dnes sa „trpaslíci“ chcú úplne zbaviť „obrov“, lebo si myslia, že z výšky svojich trpasličích očí toho uvidia viac. „Neotesanci bez dejín“ – ako napísal básnik Cyprian Norwid.

Profesor Grzegorz Kucharczyk je poľský historik, zaoberá sa históriou politického myslenia

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/zmeny-v-modlitbe-otce-nas-a-pycha-trpaslikov/>